

Veronica Roth

Dødsmerkene

Oversatt av Hilde Lyng (MNO)

Vigmostad Bjørke

Til Ingrid og Karl -
Fordi jeg elsker dere i alle utgaver.

DEL

1

KAPITTEL 1 | AKOS

TYSSBLOMMEN BLOMSTRET ALLTID den lengste natten. Hele byen feiret når kronbladbunten åpnet seg i en dyp rødfarge – fordi tyssblommen var landets livsblod, men også, tenkte Akos, for at de ikke skulle bli sprø av kulden.

Kvelden før blomstringsritualet svettet han sånn i kåpen mens han ventet på at resten av familien skulle gjøre seg ferdig at han gikk ut på gårdsplassen for å avkjøle seg. Familien Kereseths hus lå i en ring rundt en grue, alle ytter- og innerveggene buet innover, det skulle visst bety lykke.

Den iskalde luften sved i øynene da han åpnet døren. Han dro ned vernebrillene, og varmen fra huden fikk glassene til å dogge med det samme. Han famlet etter ildraken med den hanskekledde hånden og stakk den innunder hetten på grua. Brennsteinene under den så mest ut som svarte klumper, men når friksjonen antente dem, gnistret de i forskjellige farger, avhengig av hva de var drysset med.

Brennsteinene gnisset mot hverandre og lyste dyprødt, som blod. De lå ikke her ute for å avgi varme eller lys – de skulle bare

være en påminnelse om kraften. Som om ikke duringen i kroppen var påminnelse nok. Kraften flommet gjennom alt som var levende, og viste seg på himmelen i alle mulige farger. Akkurat som brennsteinene. Som lysene på sveverne som suste over dem på vei inn mot byens sentrum. Andreplanetære som trodde planeten deres var øde og snødekt, hadde aldri satt fot der.

Storebroren til Akos, Eijeh stakk hodet ut. «Vil du veldig gjerne fryse, eller? Kom igjen. Mamma er nesten klar.»

Moren brukte alltid lengre tid når de skulle i tempelet. Hun var tross alt orakelet. Alle kom til å stirre på henne.

Akos la fra seg ildranken og gikk inn, tok av seg vernebrillene og trakk ansiktsskjoldet nedover halsen.

Faren og storesøsteren, Cisi, sto ved inngangsdøren, godt pakket inn i de varmeste kåpene de hadde. Alle var laget av samme materiale – kutyahpels, som ikke lot seg farge, så den var alltid gråhvit – og hadde hette.

«Er du klar, Akos? Bra.» Moren lukket sin egen kåpe. Hun mønstret farens gamle støvler. «Et eller annet sted der ute grøsser hvert fnugg av din fars aske over hvor skitne sko du har, Aoseh.»

«Jeg vet det. Det var derfor jeg var så omhyggelig med å skitne dem til,» sa faren og smilte bredt mot moren.

«Bra,» sa hun. Hun kvitret nesten, faktisk. «Jeg liker dem sånn.»

«Du liker alt faren min ikke likte.»

«Det er fordi han ikke likte noe.»

«Kan vi komme oss om bord i sveveren mens den fortsatt er varm?» sa Eijeh, med en antydning til sutring i stemmen. «Ori venter på oss ved minnesmerket.»

Moren gjorde seg ferdig med kåpen og tok på seg ansiktsskjoldet. De humpet nedover den oppvarmede oppkjørselen, dekket av pels, briller og votter. Et lavt, rundt romskip som svevde omtrent i knehøyde, ventet på dem rett på den andre siden av snøfonna. Døren åpnet seg da moren berørte den, og alle velte inn. Cisi og Eijeh måtte dra Akos opp etter begge hendene, for han var for liten til å komme seg opp selv. Ingen gadd å bruke sikkerhetsbelte.

«Til tempelet!» ropte faren med knyttneven i været. Han sa alltid det når de skulle til tempelet. Litt som om han jublet over en kjedelig forelesning eller lang kø på valgdagen.

«Tenk om vi kunne fylle begeistringen din på flaske og selge den til hele Thuvhe. De fleste av dem treffer jeg bare én gang i sesongen, og bare fordi det vanker mat og drikke på dem,» sa moren slepende og smilte litt.

«Der har du løsningen,» sa Eijeh. «Friste dem med mat hele sesongen.»

«Barns klokskap,» sa moren og trykket på tenningsknappen med tommelen.

Sveveren beveget seg rykkvis oppover og fremover, så alle falt over hverandre. Eijeh bokset Akos bort fra seg og lo.

Lysene fra Hessa glitret foran dem. Byen deres lå rundt en ås, med militærbasen nederst, tempelet øverst, og alle de andre husene innimellom. Tempelet var et digert steinhus med kuppel – laget av hundrevis av fargede glassplater – midt på. Når solen skinte på den, lyste toppen av Hessa oransjerødt. Det gjorde den nesten aldri.

Sveveren beveget seg langsomt oppover åsen, seilte over steinete Hessa, som var like gammel som planetnasjonen, Thuvhe, som alle utenom fienden deres kalte den, et ord som var så sleipt

og glatt at andreplanetære hadde det med å sette det i halsen. Halvparten av steinhusene var begravd i snøfonner. Nesten alle var tomme. Alle som var noe skulle i tempelet i kveld.

«Har du sett noe interessant i dag?» spurte faren moren mens han styrte sveveren bort fra en spesielt høy vindmåler som raget opp mot himmelen. Den snurret rundt og rundt.

Akos forsto på farens tonefall at han spurte moren om visjonene hennes. Alle planetene i galaksen hadde tre orakler, et stigende, et sittende og et fallende. Akos forsto ikke helt hva det betydde, bortsett fra at kraften hvisket fremtiden i øret på moren hans og at de fleste menneskene de møtte hadde dyp respekt for henne.

«Jeg tror jeg så søsteren din her om dagen →» begynte moren. «Men jeg tviler på at hun har lyst til å vite det.»

«Hun føler bare at fremtiden bør behandles med tilstrekkelig respekt fordi den er så viktig.»

Morens blikk gled over Akos, Eijeh og Cisi.

«Det er vel sånn det er å gifte seg inn i en militærfamilie,» sa hun omsider. «Dere vil at alt skal være regulert, selv kraftgaven min.»

«Du har kanskje fått med deg at *jeg* har gått fullstendig på tvers av familiens forventninger og valgt å bli bonde, ikke militærkaptein,» sa faren. «Og søsteren min mener ikke noe med det, hun blir bare så nervøs av det.»

«Hmm,» sa moren, som om det ikke var hele historien.

Cisi begynte å nynne, en melodi Akos hadde hørt før, men ikke klarte å plassere. Søsteren så ut gjennom vinduet og lot seg ikke merke med småkranglingen. Noen sekunder senere var foreldrene ferdige med å småkrangle, og lyden av nynningen var det eneste som hørtes. Det var noe med Cisi, pleide faren å si. Noe beroligende.

Tempelet var opplyst, både inni og utenpå, lysslynger med lykter som ikke var større enn Akos' hånd hang over det hvelvede inngangspartiet. Det var svevere overalt, pyntet med strimer av fargede lys rundt de lubne skrogene, de sto parkert i klynger i åssiden eller svermet rundt det hvelvede taket, på jakt etter et sted de kunne lande. Moren kjente til alle de hemmelige stedene rundt tempelet, så hun pekte vei for faren mot en skyggefull krok like ved refektoriet, og førte dem raskt mot en sidedør hun måtte bende opp med begge hender.

De gikk bortover en mørk steingang, på tepper som var så tynnslitte at man kunne se rett gjennom dem, og forbi det lave stearinlysopplyste minnesmerket for thuvhesittene som hadde dødd under shotetinvasjonen, før Akos ble født.

Han sakket farten for å se på de flakkende lysene idet han gikk forbi minnesmerket. Eijeh tok tak i skuldrene hans bakfra, så Akos gispet forskrekket. Han rødmet da han skjønte hvem det var, og Eijeh stakk fingeren inn i kinnet hans og lo. «Jeg ser hvor rød du er, enda det er mørkt!»

«Hold munn!» sa Akos.

«Eijeh,» skjente moren. «Ikke ert ham.»

Hun måtte si det hele tiden. Akos følte at det alltid var *noe* som fikk ham til å rødme.

«Det var bare en *spøk* ...»

De fant veien inn i midten av bygningen, der en folkemengde hadde samlet seg utenfor Profetenes sal. Alle var i ferd med å trampe av seg ytterstøvlene, riste av seg kåpene, ruske i hår som hadde blitt flatt inni hettene, puste varme i frosne fingre. Familien Kereseth la kåpene, vernebrillene, vottene, støvlene og ansiktskjoldene i en haug i en mørk nisje, rett under et fiolett vindu der det thuvhesittiske tegnet for kraften var inngravert. Akkurat

idet de var på vei inn Profetenes sal igjen, hørte Akos en velkjent stemme.

«Eij!» Ori Rednalis, Eijehs bestevenn, kom farende bortover gangen. Hun var hengslete og så klosset ut, bare knær og albuer og uregjerlig hår. Akos hadde aldri sett henne i kjole før, men det hadde hun på seg nå, laget av tungt rød fiolett stoff med knapper på skulderen, som en gallauniform.

Knokene til Ori var røde av kulde. Hun stanset med et lite hopp rett foran Eijeh. «Der er du. Nå har jeg lidd meg gjennom to av tantes tirader om Forsamlingen, og jeg holder på å eksplodere.» Akos hadde hørt Oris tante legge ut om Forsamlingen – galaksens styringsorgan – som bare verdsatte Thuvhe for isblomstproduksjonen og nedtonet shotetangrepene ved å kalle dem «sivile tvistemål». Hun hadde et poeng, men Akos ble alltid urolig av å være sammen med voksne som skravlet i vei. Han visste aldri hva han skulle si.

Ori fortsatte: «Hei, Aoseh, Sifa, Cisi, Akos. God blomstring. Kom igjen, så går vi, Eij.» Hun sa alt sammen i ett, og tok seg knapt nok tid til å puste.

Eijeh så på faren, som vinket. «Bare gå. Vi ses senere.»

«Og hvis vi tar deg med en pipe i munnen, sånn som i fjor,» sa moren, «skal vi få deg til å spise innholdet i den.»

Eijeh løftet på øyebrynene. Han ble aldri flau over noe, rødmet aldri. Ikke engang når de andre på skolen ertet ham for stemmen – som var høyere enn de fleste gutters – eller fordi han var rik, som ikke var noe man ble populær av å være her i Hessa. Ikke tok han igjen heller. Han hadde rett og slett talent for å stenge ting ute og bare slippe det inn når han selv ville.

Han tok Akos i albuen og dro ham med seg etter Ori. Cisi ble værende igjen sammen med foreldrene, som alltid. Eijeh og Akos fulgte Ori hakk i hæl, helt inn i Profetenes sal.

Ori gispet, og da Akos så inn i salen, gjorde han nesten det samme. Noen hadde hengt opp hundrevis av lykter – alle drysset med tyssblom for å gjøre dem røde – fra spissen av kuppelen og ned til de ytterste veggene, i alle retninger, så det hang en baldakin av lys over dem. Selv tennene til Eijeh lyste rødt da han smilte mot Akos. Midt i rommet, som var usedvanlig tomt, lå et isflak, omtrent like bredt som en mann var høy. Inni vokste flere dusin lukkede tyssblom som snart skulle slå ut i full blomst.

Flere brennsteinslykter, omtrent på størrelse med Akos' tommel, omkranset isflaket der tyssblommene ventet på å blomstre. De lyste hvitt, sannsynligvis for at alle skulle se tyssblommens egentlige farge, som var dypere rød enn noen lykt. Like dyprød som blod, sa noen.

Det var fullt av mennesker som flakket rundt iført finstasen: ledige kjortler som dekket alt utenom hender og hode, festet med forseggjorte glassknapper i alle mulige farger; knelange trøyer fôret med mykt elteskinn, og skjerf viklet to ganger rundt. Alt i mørke, dype farger, alt annet enn grått eller hvitt, i skarp kontrast til kåpene. Jakken til Akos var mørkegrønn, den var en av Eijehs gamle og var fortsatt for stor over skuldrene, og Eijehs var brun.

Ori viste vei rett til maten. Tanten med det sure oppsynet sto der og delte ut tallerkener til de som gikk forbi, men hun så ikke på Ori. Akos fikk følelsen av at Ori ikke likte tanten og onkelen, og at det var grunnen til at hun mer eller mindre bodde hjemme hos familien Kereseth, men han visste ikke hva som hadde skjedd

med foreldrene. Eijeh stappet et rundstykke i munnen og holdt nesten på å bli kvalt av smulene han satte i halsen.

«Forsiktig,» sa Akos til ham. «Død av brød er ingen ærbar død.»

«I det minste kommer jeg til å dø mens jeg holder på med noe jeg liker,» sa Eijeh, med munnen full av brød.

Akos lo.

Ori la albuen om halsen på Eijeh og dro hodet hans til seg. «Ikke se nå. Blikk fra venstre.»

«Og så?» sa Eijeh og sprutet smulene ut. Men Akos kjente allerede at varmen krøp oppover halsen. Han våget seg til å kaste et blikk til venstre for Eijeh. Der sto det en liten gruppe voksne helt urørlig og fulgte dem med blikket.

«Man skulle trodd du var litt mer vant til det, Akos,» sa Eijeh til ham. «Det skjer jo tross alt hele tiden.»

«Man skulle trodd *de* var mer vant til *oss*,» sa Akos. «Vi har bodd her hele livet, og vi har hatt skjebner hele livet, så hva stirrer de på?»

Alle hadde en fremtid, men ikke alle hadde en skjebne – det var i alle fall det moren likte å si. Bare deler av visse «utvalgte» familier hadde skjebner, uttalt i hemmelighet idet de ble født, av alle orakler på planeten. I kor. Når disse visjonene kom, sa moren, kunne de vekke henne fra dyp søvn, så kraftige var de.

Eijeh, Cisi og Akos hadde skjebner. Men de visste ikke hva de var, enda moren var et av menneskene som hadde sett dem. Hun sa alltid at hun ikke behøvde å fortelle dem om det, det kom verden til å gjøre for henne.

Skjebnenes oppgave var visstnok å bestemme planetenes bevegelser. Hvis Akos tenkte for lenge på det, ble han uvel.

Ori trakk på skuldrene. «Tante sier at Forsamlingen har vært kritisk overfor oraklene på nyhetsstrømmen i det siste, så alle går sikkert rundt og tenker på det.»

«Kritisk?» sa Akos. «Hvorfor det?»

Eijeh ignorerte dem begge. «Kom igjen, la oss finne oss en bra plass.»

Ori lyste opp. «Jepp, det gjør vi. Jeg har ikke lyst til å se rett inn i rumpa på andre folk, sånn som forrige sesong.»

«Jeg tror du har vokst deg over rumpehøyde denne sesongen,» sa Eijeh. «Du er kanskje sånn midt på ryggen.»

«Å, bra, jeg gjorde jo så klart som tante ville og tok på meg denne kjolen for å se folk inn i ryggen.» Ori himlet med øynene.

Denne gangen smatt Akos inn i folkemengden i Profetenes sal først, dukket under glassene med vin og feiende armer til han kom seg helt frem, tett inntil isflaket og de lukkede tyssblommene. De kom akkurat tidsnok også – moren sto oppe ved isflaket, hun hadde tatt av seg skoene, enda det var kjølig her inne. Hun sa at hun var bedre til å være orakel når hun var nærmere bakken.

For bare noen sekunder siden hadde han ledd sammen med Eijeh, men etter som folkemengden ble stille, ble alt i Akos også stille.

Eijeh lente seg inn mot ham og hvisket ham i øret: «Kjenner du det? Kraften durer vanvittig her inne. Det føles som om brystet vibrerer.»

Akos hadde ikke lagt merke til det, men Eijeh hadde rett – det føltes som om brystet vibrerte, som om det sang i blodet. Men før han rakk å svare, begynte moren å snakke. Ikke høyt, det trengte hun ikke, for alle kunne ordene utenat.

«Kraften strømmer gjennom alle planetene i galaksen, gir oss sitt lys som en påminnelse om sin styrke.» Som på signal så alle opp på den strømmende kraften som igjen kom til syne på himmelen gjennom det røde glasset i kuppelen. På denne tiden av sesongen var den nesten alltid mørkerød, akkurat som tyssblommene, som glasset. Kraftstrømmen var det synlige tegnet på kraften som flommet gjennom dem alle, og alt som levde. Den slynget seg gjennom galaksen og knyttet alle planetene sammen, som perler på en snor.

«Kraften flommer gjennom alt som har liv,» fortsatte Sifa. «Skaper et rom der den kan trives. Kraften strømmer gjennom alle mennesker som puster pust, og viser seg på forskjellig måte for hvert menneskes forstand. Kraften flommer gjennom alle blomstene som blomstrer i isen.»

De trakk seg tettere sammen – ikke bare Akos og Eijeh og Ori, men alle i hele rommet, slik at de sto skulder ved skulder og alle kunne se hva som skjedde med tyssblommene i isflaket.

«Kraften flommer gjennom alle blomstene som blomstrer i isen,» gjentok Sifa, «gir dem styrke til å blomstre i det dypeste mørke. Kraften gir størst styrke til tyssblommen, vår tidsmarkør, vår dødbringende og fredsgivende blomst.»

En stund var det stille, og det følte ikke rart, slik det burde gjort. Det var som om alle nynne-dure-sang sammen og kjente den merkelige kraften som nørte opp universet, akkurat som friksjonen mellom partikler nørte opp brennsteinene.

Og så – bevegelse. Et kronblad som rørte på seg. En stengel som knaket. En skjelving gikk gjennom den lille tyssblomengen som vokste mellom dem. Ingen laget en lyd.

Akos kikket opp mot det røde glasset, baldakinen av lykter, bare én gang, og gikk nesten glipp av det – alle blomstene som

sprang ut. Røde kronblader som foldet seg ut samtidig, blottla det røde i midten, foldet seg nedover stenglene. Isflaket som flommet over av farge.

Alle gispet, og applauderte. Akos klappet sammen med dem, til håndflatene brant. Faren kom frem, tok moren i hendene og kysset henne. For alle andre var hun utilnærmelig: Sifa Kereseth, *orakelet*, hun som med sin kraftgave fikk visjoner om fremtiden. Men faren tok alltid på henne, stakk fingertuppene inn i smilehullene hennes når hun smilte, stakk løse lokker inn i knuten hun hadde håret i, etterlot seg gule melete fingeravtrykk på skulderen hennes når han var ferdig med å elte brødet.

Faren kunne ikke se fremtiden, men han kunne reparere ting med fingrene, som knuste tallerkener eller sprekken i veggskjermen eller den frynsete falden på en gammel skjorte. Noen ganger fikk han det til å virke som om han kunne reparere mennesker også, hvis de havnet i problemer. Så da han kom bort og løftet ham opp i armene, ble ikke Akos engang flau.

«Det minste barnet!» ropte faren og hev Akos over skulderen. «Ååh – ikke så liten, faktisk. Jeg klarer nesten ikke å gjøre dette lenger.»

«Det er ikke fordi jeg er stor, det er fordi du er gammel,» svarte Akos.

«Hva er det du sier? Min egen *sønn*,» sa faren. «Hva slags straff fortjener en sånn skarp tunge, det lurar jeg på.»

«Ikke —»

Men det var for sent; faren hadde allerede slengt ham bakover og latt ham gli ned, sånn at han holdt Akos etter ankene. Der hang Akos opp ned og klemte skjorten og jakken inn mot kroppen, men han kunne ikke annet enn å le. Aoseh senket ham ned, og slapp ikke taket før Akos befant seg trygt på bakken.

«Der fikk du en lærepenge for nesevisheten din,» sa faren og bøyde seg over ham.

«Får nesevishet alt blodet til å strømme til hodet?» sa Akos og blunket uskyldig opp mot ham.

«Nettopp.» Aoseh smilte bredt. «God blomstring.»

Akos smilte like bredt tilbake. «I like måte.»

Den kvelden var alle så sent oppe at Eijeh og Ori sovnet ved kjøkkenbordet. Moren bar Ori inn på sofaen i stuen, der hun tilbrakte brorparten av nettene for tiden, og faren vekket Eijeh. Alle forsvant et eller annet sted etter det, bortsett fra Akos og moren. Det var alltid de to som var lengst oppe.

Moren slo på skjermen, og nyhetene fra Forsamlingen lød som en mumling i bakgrunnen. Det var ni planetnasjoner i Forsamlingen, alle de største og viktigste. Teknisk sett var alle planetnasjonene uavhengige, men Forsamlingen regulerte handel, våpen, avtaler og reise, og håndhevet loven i de uregulerte delene av verdensrommet. Nyhetsstrømmen fra Forsamlingen tok for seg den ene planetnasjonen etter den andre: vannmangel på Tepes, en ny medisinsk oppdagelse på Othyr, pirater hadde bordet et skip i Pithas bane.

Moren åpnet bokser med tørkede urter. Først trodde Akos at hun skulle lage et beroligende uttrekk som skulle hjelpe dem begge med å finne ro, men så gikk hun ut i gangen for å hente krukken med tyssblom, som sto utenfor rekkevidde på øverste hylle.

«Jeg tenkte vi kunne gjøre kveldens undervisning litt spesiell,» sa Sifa. Han tenkte på henne slik – med fornnavnet, og ikke som «mamma» – når hun lærte ham om isblomster. Hun hadde begynt å kalle bryggingen sent på kveld for «undervisning» som en spøk

for to sesonger siden, men nå syntes Akos hun hørt alvorlig ut. Vanskelig å vite med en mor som hans.

«Finn frem en skjærefjel og skjær opp litt harvarot for meg,» sa hun, og tok på seg et par hansker. «Vi har brukt tyssblom før, ikke sant?»

«I soveeliksir,» sa Akos, og gjorde som hun hadde bedt ham om, sto til venstre for henne med skjærefjel og kniv og en harvarot overstrødd med jord. Den var gustenhvit og dekket av et fint dunlag.

«Og i avkoplingsblandingen,» la hun til. «Jeg tror jeg sa at den kunne komme til nytte på fester en dag. *Når du blir eldre.*»

«Det gjorde du,» sa Akos. «Du sa '*når du blir eldre*' da også.»

Hun trakk på den ene munnviken. Mer fikk man vanligvis ikke ut av moren.

«De samme ingrediensene som en *eldre* versjon av deg kan bruke til avkopling, er det også mulig å bruke som gift,» sa hun og så alvorlig ut. «Så lenge du dobler tyssblommengden og halverer mengden harvarot. Skjønner?»

«Hvorfor —» begynte Akos, men hun hadde allerede skiftet tema.

«Men,» sa hun og helte et tyssblomkronblad ned på sin egen skjærefjel. Det var fortsatt rødt, men skrukket og omtrent like langt som tommelen hennes. «Hva er det du tenker på i kveld, da?»

«Ingenting,» sa Akos. «At folk stirrer på oss under Blomstringen, kanskje.»

«De er så fascinert av de skjebneutvalgte. Jeg skulle ønske jeg kunne si at de kom til å slutte å stirre en dag,» sa hun med et sukk, «men jeg er redd at du ... *du* alltid kommer til å bli stirret på.»

Han hadde lyst til å spørre om trykket på «du», men han var forsiktig overfor moren disse timene. Stilte han feil spørsmål, kunne hun finne på å avbryte undervisningen helt plutselig. Stilte han riktig spørsmål, kunne han finne ut ting det ikke var meningen at han skulle vite.

«Hva med deg?» spurte han henne. «Hva er det du tenker på, da?»

«Ah.» Moren skar så jevnt, kniven *dunk dunk*-dunket taktfast mot fjelen. Han begynte å bli flinkere, men han skar fortsatt store biter når han ikke skulle. «I dag hjemsøkes jeg av tanker om familien Noavek.»

Føttene hennes var bare, tærne krøllet sammen i kulden. Et orakels føtter.

«De er den regjerende familien i Shotet,» sa hun. «Fiendens land.»

Shotet var et folk, ikke en planetnasjon, og de var kjent for å være voldsomme, brutale. De risset inn fargede streker i armene for hvert liv de tok, og lærte selv barna opp i krigskunst. Og de bodde på Thuvhe, den samme planeten som Akos og familien – men Shotet kalte ikke planeten «Thuvhe» eller seg selv «thuvhesitter» – på den andre siden av et stort område med dungress. Det samme dungresset som skrapte mot vinduene i huset til Akos' familie.

Bestemoren – farens mor – hadde dødd i en av shotetinvasjonene, bare bevæpnet med en brødkniv, i alle fall ifølge en av farens historier. Og byen Hessa hadde fortsatt arr etter shotetfolkets vold, de dødes navn risset inn i lave steinmurer, knuste vinduer som var lappet i stedet for å bli byttet ut, så man fortsatt kunne se sprekkene.

Rett på den andre siden av dungresset. Noen ganger føltes det som om det var så nær at han kunne ta på det.

«Familien Noavek er skjebneutvalgt, visste du det? Akkurat som deg og søsknene dine,» fortsatte Sifa. «Oraklene har ikke alltid sett skjebner i den familien, det skjedde først i min levetid. Og da de gjorde det, fikk familien Noavek overtaket over Shotets regjering, slik at de kunne ta kontrollen, og den har de siden beholdt.»

«Jeg visste ikke at det var mulig. At en ny familie plutselig kunne få skjebner, altså.»

«Jo, de av oss som kan se inn i fremtiden kontrollerer ikke hvem som får en skjebne,» sa moren. «Vi ser hundrevis av *fremtid*er, muligheter. Men en skjebne er noe som skjer med en bestemt person i hver eneste versjon av fremtiden vi ser, noe som er veldig sjeldent. Og disse skjebnene bestemmer hvilke familier som er skjebneutvalgte – ikke omvendt.

Han hadde aldri tenkt på det på den måten. Folk snakket alltid om at oraklene delte ut skjebner, som gav til spesielt utvalgte, viktige mennesker, men sånn moren fortalte det, var det omvendt. Skjebner *fikk* visse familier til å bli viktige.

«Har du sett skjebnene deres? Noaveks skjebner?»

Hun nikket. «Bare sønnen og datterens. Ryzek og Cyra. Han er eldre, hun er på din alder.»

Han hadde hørt navnene deres før, sammen med latterlige rykter. Historier om at de frådte om munnen, eller hadde sine fienders øyeepler i glasskrukker, eller rekker av dødsmerker fra håndledd til skulder. Det siste hørtes kanskje ikke så latterlig ut.

«Noen ganger er det lett å se hvorfor folk blir som de er,» sa moren lavt. «Ryzek og Cyra, barn av en tyrann. Faren deres, Lazmet, barn av en kvinne som drepte sine egne brødre og søstre.

Volden infiserer hver generasjon.» Hun nikket med hodet, og kroppen fulgte etter, vugget frem og tilbake. «Og jeg ser det. Jeg ser alt sammen.»

Akos tok hånden hennes og klamret seg til den.

«Jeg er lei for det, Akos,» sa hun, og han visste ikke helt om hun var lei for at hun hadde sagt for mye eller for noe annet, men det var egentlig ikke så viktig.

De ble begge stående en stund, og lytte til mumlingen fra nyhetsstrømmen, og den mørkeste natten ble på en eller annen måte enda mørkere enn før.